

GODINA JE 1996...

neki sjaj zrači iz tmine ne možeš
pretpostavljati formu samo zenice
negde iza svega toga kao da se
dešava zlatna poljska jesen suvo
jutro vedrina koja ledi zvuk ptice
insekti bube živahne ne postoje
i to je u redu ponekad prevodim
nizove stambenih blokova u reči
prizore zagušenih saobraćajnica u
podrhtavanja u slike napokon u sneg
na televizoru godine 1996. kada
mećava ne podržava emisione
nalete smetovi goje se na kosinama
ući ćeš u san iza ponoći vikenda
bez restrikcija sklapajući kapke u
svetlost sa šumom u polutamu
bleska topline koja kaže *božeblagi!*
ushićeno sa naših prozora

KAO GANG

Potrebno je malo dosade kako bi
počeo da osećaš stvari. Recimo:
sediš na obodu julskog kreveta
u kamenoj mediteranskoj kući,
kao u prijatnom frižideru. Memla
miriše iz lepe uspomene. Zuji sve
oko makija i grlića mastike. Ne
znaš šta ćeš sa leđima pognutim, sa
rukama na kolenima, sa bradom
koja niče kao divljina, i ne staje.

Prestala je samo kiša, još u martu, a
zmije se ne lome kao krhke stene.

I to je vani, kao što je i suhi vazduh
(pusti san bronha) još u pustinji.
Baritoni radijske vesti čitaju pogrebno
da bi znao šta je neizlaz, melanholija
kao vlažno lišće lepljiva. Kada oči
zatvoriš i ukloniš se odavde, vidiš:
teče kredit, kao Gang. *A kako?!*,
kad nikakvih nema više snegova
da se otope.

BUDEĆI SE U OKTOBRU

Mogao bih da se posvetim ovoj tišini,
silasku do obale, galebovima što se
odupiru snažnim naletima vetra. Ovoj
jeseni u kojoj eksplodiraju boje, a ne
poznooktobarske depresije. Mirisu soli
da se prepustim udobno kao ravničarskoj
matici, miljama plodomirnog šetališta.
Iznad svega: spokojnoj belini jedra na
prepustom Baltiku.

Na ivici neba tiska se brodska sirena,
samo tako dinamizuje se vreme. Znaš
kako sunce u sumraku suicidalno udari
horizont, i centima raspe se po površini,
ipak ne odumirući? Struje pamte pljusak
smola. Najveći ćilibari najdublje su,
punije praznine – jasne refleksije.

I ostajem da drhtim unutar sebe, zgrčen
kao fetus, sećanjima iscrpljujućim kao za
organe paraziti. Da umuknem, talas što se
povlači natrag prepoznao bi me, i pesak, i
okrunjen lukobran (kao pripadanje, biće
potpuno, a ne ovako: kostnokožna posuda
za groznicu, pristojni spomenik odsustva).

Boje nastaju samo od svetlosti, tako se
ubeđujem, i opet se prepuštam onome

čega nema ovde: trgovačkim brodovima
što crvenim trupovima zrače nadaleko
na okeanima. Vetar koji postaje olujan
i maltretira krošnje, krovove, krivi
mesečinu doći će. Vredan za dramu i
bol da nastanu iznutra, makar za to
tvoja čula hoće li biti tu?

NEPRIMETNI SUICIDI

Čeka te auto-put, blešteće jutro
u septembru, krmeljava kolona
vozila i besprekorni, pretihi *ofisi*.
Ma koliko popustio petlju na
kravati, znaš da je to omča koja
ne ispušta, pouzdano opominje
na hijerarhije, norme i otplate.

Pod mostom prestoničke reke
labud i kišni oktobar, turistička
brodica zaboravljena na vetru,
valovitom, i kapetan kojeg nema
– to je prizor što objašnjivo, kao
beg, sada iskrsava, iz savesti.

Munje iz sna probijaju se
kroz istanjene zastore sobe u
pokvareno treperenje neonskih
reklama. Noću predgrađe ima
upozoravajuću tišinu. Ništa
posebno, to su samo misli
s kojima živiš uobičajeno,
kao sa računima. Neprekidna
oštrica ono je što te na ivici
održava.

UKRAJINSKA

*Uvek su kiše kad dolaziš
stalno slušamo kako pljušti
dok se jebemo* Prozor je
otvoren zbog dima maj
i toplo je Samo su u
Beogradu svetlosti tako
ujutro pomešane Crveno i
žuto probijalo je iz oblaka
od sunca odozdo je kupola
elektrike isijavala Mi smo se
dizali sa hrpe seksova u grad
koji se još nije budio iz
nedeljne pospanosti
išli smo intimno ličila je
na dečkića ja sam joj izgledao
kao tata nosila je kačket i
ljubio sam je prolaznik je
rekao *ljubiš dečaka!* teme
ogoleo sam joj video je
pedofil si rekao je *Bog*
blagoslovio Putina
jutra su gorela kao Ukrajine
kondome bacili smo tek
sad u kantu Kao refrene
slušao sam iz lektire
bilo je to bilo je to u Odesi
Kao mačke izvlačili smo se
iz soba poznanika na ulice
neizbuđenih tramvajskih šina
na Trošarini Bajloniju tako se
samo avio-saobraćaj ukršta
mlazevima raspadnuti kreveti
iznajmljeni stanovi nigde ta
jutra nisu tako srednjoevropska
kao na Dorćolu kada ni tolike
kiše ne mogu isprati golubija
sranja sa tezgi sa starih krovova
sa glava kaže bićemo srećni
ukrajine i sirije gorele su ružnije
od svanjivanja ostaju krošnje
relativno zelenilo pruge železnički
čvorovi

I PUT A SPELL ON YOU

za Ninu Simone

45 mitskih obrtaja, long plejka
odašilje čini tog vokala, fotelja
uvlači me kao hašiš u sebe, u noć.

Vidim taj glas kao raspukli nar,
semenke kako nabubrelu cepaju
koru, zrelost u kontrastu tmini.

Predmeti cvetaju u animirane
konture, svetlost je meka i teška,
bol oporosladunjav, a može se

iskreno zavoleti. Ti si stigmata
sobe: rubovi se pikselizuju i
krune, remiks prostora: ta praznina

na kraju pokazaće punoću. Isus je
najviše voleo pamuk. Slušajući ti glas
mogao bih se samo s ljubavlju ubiti, Nina.